

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: J. S.

proti
žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje
U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

za účasti: Ing. J. J.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. prosince 2021,
č. j. SO/P/501/2021/Ža/27 PŘ-ODV-02,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobce a přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí, a to výroky I., III., IV., V. rozhodnutí Městského úřadu Semily (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 9. 2021, č. j. OS/2806/21 PŘ. 143, 191/20 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se fyzická osoba dopustí úmyslným narušením občanského soužití tím, že se vůči jinému dopustí schválnosti.

2. Tohoto přestupku se dle výroku I. prvoinstančního rozhodnutí dopustil žalobce tím, že „dne 9. 6. 2020 v blíže nezjištěném čase v obci [...] na objektu domu č. p. 92 schválně zakryl jednotlivé kamery kamerového systému pomocí textilie upevněné stahovacími páskami, kdy systém těchto kamer nechal na dům nainstalovat majitel tohoto domu, J. J. a dále tím, že dne 9. 6. 2020 v blíže nezjištěném čase schválně zakryl na objektu domu č. p. XA v obci tři umístěné cedule s upozorněním „PROSTOR JE POD DOHLEDEM KAMER“ obsahující povinně zveřejňované informace správcem kamerového systému, a to vlastními cedulemi označovanými jako „INSTALACE A PROVOZ TOHOTO SYSTÉMU JE V ROZPORU S PRÁVNÍM ŘÁDEM ČR“, čímž schválně znemožnil správci kamerového systému, J. J., řádně využívat tento kamerový systém a plnit informační povinnost s tím související.“
3. Dle výroku II. prvoinstančního rozhodnutí správní orgán prvního stupně zastavil řízení ohledně přestupku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v blíže neurčené době mezi dnem 3. 8. 2020 a dnem 5. 8. 2020 dne 9. 6. 2020 „měl na objektu domu č. p. XA v obci schválně zakrýt tam umístěné cedule s upozorněním „PROSTOR JE POD DOHLEDEM KAMER“ obsahující povinně zveřejňované informace správcem kamerového systému, a to vlastními cedulemi označovanými jako „INSTALACE A PROVOZ TOHOTO SYSTÉMU JE V ROZPORU S PRÁVNÍM ŘÁDEM ČR“, čímž měl schválně znemožnil správci kamerového systému, J. J., plnit informační povinnost správce kamerového systému“.
4. Správní orgán prvního stupně dále ve výroku III. uložil žalobci za přestupek dle výroku I. prvoinstančního rozhodnutí pokutu ve výši 800 Kč a ve výroku IV. uložil žalobci povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Ve výroku V. uložil správní orgán prvního stupně povinnost uhradit náhradu škody způsobenou poškozenému panu Ing. J. J. ve výši 3 300 Kč.
5. Žalobce tedy svojí žalobou brojil proti výroku I., III., IV. a V. prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný rozhodl tak, že ve výroku A) zamítl odvolání proti výrokovým částem I., III., IV. a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí. Ve výroku B) zrušil prvoinstanční rozhodnutí ve výrokové části V. a věc vrátil k dalšímu projednání prvoinstančnímu správnímu orgánu.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce předně uvedl, že žalobu podává proti výroku A) napadeného rozhodnutí. Uvedl, že je přesvědčen o nesprávnosti napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje zejména v nezohlednění v žalobcem opakovaně předkládaných námitek a tvrzení, stejně jako v nesprávném právním posouzení věci. Dle názoru žalobce vychází žalovaný z tvrzení zúčastněné osoby, která jsou však účelově zkreslená.
7. Žalobce uvádí, že žalovaný na základě podkladů předložených zúčastněnou osobou dovodil skutečnost, že provozuje kamerový systém oprávněně, přestože jsou tyto podklady zkreslené a záměr nainstalovat kamery byl od počátku šikanózní, namířen proti obyvatelům domu s cílem sledovat obyvatele domu a jejich soukromí. Žalobce tvrdí, že on naopak prokazoval skutečnosti svědčící o neoprávněnosti tohoto kamerového systému. Naopak jednání žalobce bylo nesprávně posouzeno jako protiprávní, když přitom opět správní orgány vycházely z tvrzení zúčastněné osoby, aniž

by se dostatečně vypořádaly s žalobcem zdůrazňovanými aspekty jednání žalobce. Zejména tím, že žalobce neporušil žádné právní povinnosti, které by mohly naplnit znaky přestupku. Žalobce má za to, že jeho jednání nebylo hrubé a ani nebylo jeho cílem narušit občanské soužití nebo někoho poškodit. Tuto schopnost ostatně jednání žalobce ani nemělo, neboť pokud se jedná o zakrytí kamer tkaninou, stačilo ji pouze sundat. Takové jednání pak nemůže být bráno jako přestupek, když úmyslem žalobce nebylo cokoli způsobit, pouze chránit svá práva. Žalobce přirovnává své jednání k situaci, kdy by někdo vložil lístek za stěrač auta s upozorněním, že špatně parkuje. Ani v takovém případě by se nejednalo o přestupek. Cedule překryl žalobce tak, že původní informace byly stále vidět. Žalobce cituje „komentář zákona o přestupcích“ a to následující úvahu: *„Schválnost musí mít povahu hrubého jednání a musí mít schopnost narušit občanské soužití. Ne každé jednání proto bude možné jako schválnost kvalifikovat. Bude se jednat zejména o jednání „naschvál“, které může negativně zasáhnout do práv jiného. Například zadržení míčů za situace, kdy majitelé předzahrádek byli vystaveni každodennímu strachu, kdy na jejich zahrádě přistane míč, nelze považovat za schválnost, která má povahu hrubého jednání (MS Praha 1 A 24/2010).“* Žalobce má za to, že stejně tak on byl vystaven každodennímu natáčení. Žalobce namítá, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav a byl zkrácen na svých právech, došlo i k zásahu do zásady rovnosti před správním orgánem.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný uvedl, že se všemi námitkami žalobce se již vypořádal v napadeném rozhodnutí. Například na výtku žalobce, že nebyly zohledněny jeho opakovaně předkládané námitky a tvrzení, kdy v průběhu řízení tvrdil, dokazoval a odkazoval na skutečnosti svědčící o protiprávnosti instalace předmětného kamerového systému, reagoval žalovaný v napadeném rozhodnutí takto: *„Uvádí-li obviněný, že v řízení tvrdil, dokazoval a odkazoval na skutečnosti svědčící o protiprávnosti instalace uvedeného kamerového systému a jeho způsobu užívání, nezbyvá odvolacímu orgánu než konstatovat, že takové skutečnosti musí být zjištěny objektivně, tedy příslušným orgánem veřejné či soudní moci, aby mohla být skutečně tvrzena protiprávnost jednání poškozeného. Obviněným předložená listina s nákresem bytového domu s umístěním kamer, nebo záběry z kamery, které obviněný poskytl poškozenému, samy o sobě, právě bez odborného a právního posouzení uvedenými orgány nepostačují k přijetí závěru o protiprávnosti instalace. Již vůbec pak tuto protiprávnost nedosvědčují skutečnosti subjektivní, tedy to, co sám obviněný za protiprávní považuje. Stanovisko samotného obviněného ohledně legality předmětného systému (které vedlo k projednávanému zásahu obviněného do práv poškozeného), tedy k ospravedlnění jeho kroků nepostačuje.“*
9. K tvrzení žalobce, že jeho projednávané jednání nebylo protiprávní ani hrubé a nemůže být považováno za přestupek a k jeho přirovnání svého jednání k vložení lístku s upozorněním za stěrač automobilu, uvedl žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí: *„Obviněný zakryl osm kamer (kteréžto zakrytí navíc zajistil stahovacími páskami) a tři doplňující tabule k cedulím upozorňujícím na kamerový systém. To je již útok velkého rozsahu, který lze jistě za hrubý označit, a který je samozřejmě způsobilý narušit občanské soužití. Navíc, k zakrytí kamer přistoupil obviněný nejenom pro ochranu svých práv ohledně svého soukromí, ale, jak sám uvedl při ústním jednání ve věci dne 24. 6. 2021, smyslem jeho jednání bylo, cit.: „...primárně vyvolat komunikaci s panem J., které se cíleně vyhýbal.“ Obviněný tedy přiznal, že učinil poškozenému něco naschvál (a zasáhl tak negativně do jeho práv), aby ho donutil k jednání. A to již protiprávním jednáním samozřejmě je...“*

Přirovnání zakrytí kamer k vložení lístku s upozorněním za stěrač vozu považuje odvolací orgán za nepřiměřené. Kamerový systém je mnohokrát sofistikovanější (a citlivější) systém, než stěrač osobního automobilu a odstranění tkanin zajištěných stahovací páskou z osmi kamer umístěných vysoko nad zemí se dá přirovnat k vyjmutí lístku za stěračem vozu jen těžko.“

10. K odvolání se žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j.: 1 A 24/2010-22, který má svědčit v jeho prospěch, uvedl žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí: *„Odvolává-li se obviněný na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j.: 1 A 24/2010-22, ohledně zadržení míčů, padajících na soukromý pozemek, odvolací orgán uvádí, že nemá za to, že by tento rozsudek přesně přiléhal na projednávaný případ. Především je třeba uvést, že opakované padání cizích míčů na soukromou zahradu je již na první pohled rušivým elementem, který není dovolen žádným předpisem. Instalace kamerového systému však obecně povolena je (samozřejmě za splnění určitých podmínek, jejichž splnění či nesplnění následně, v případě podání žaloby, konstatuje soud).“*
11. Uvádí-li žalobce, že správní řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí *„...trpí vadami, kdy nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a konkrétní okolnosti tohoto případu“*, nezbyvá než konstatovat, že žalobce bohužel neuvedl, jaké další vady, kromě nedostatečného zjištění skutkového stavu věci má na mysli ani v čem vlastně spatřuje ono nedostatečné zjištění stavu věci, aby se mohl žalovaný k jeho výtkám konkrétně vyjádřit.
12. Žalovaný má naopak za to, že v řízení rozhodoval nestranně a po pečlivém prostudování příslušného spisového materiálu, kdy ke svému rozhodnutí dospěl na základě objektivně zjištěných skutečností a napadené rozhodnutí řádně odůvodnil. Žalovaný se na toto odůvodnění rozhodnutí plně odkazuje a i nadále setrvává na svém stanovisku, že v předmětném řízení bylo nade vší pochybnost prokázáno, že se žalobce dopustil přestupku kladeného mu za vinu.

IV. Jednání soudu

13. Během jednání konaného dne 1. 3. 2023 žalobce uvedl, že došlo k chybnému posouzení celé věci. Žalobce se domnívá, že se nedopustil schválnosti, pouze se bránil proti atakům zúčastněné osoby. Již v řízení před správními orgány uvedl, že kamery snímají veřejná prostranství a zejména vchod do jeho bytu. Svým jednáním neměl v úmysl nikomu uškodit, ublížit ani způsobit škodu. Ostatně škoda nebyla ani prokázána. Při svém jednání si dával pozor, aby s kamerami nepohnul, pouze se snažil zamezit snímání prostoru. V dané věci žalobce kontaktoval i Úřad pro ochranu osobních údajů, řízení před tímto úřadem *„nedotáhl do konce“*. Právní stanovisko z advokátní kanceláře Bultas, Kvítková, Kareta a partneři, které je založeno ve spise, by bylo dle žalobce zásadně správné, pokud by údaje poskytnuté zúčastněnou osobou jako podklad pro toto stanovisko byly pravdivé. Dle žalobce správní spis obsahuje důkazy potvrzující, že kamerový systém byl nainstalován nezákonně. K tomu však správní orgán prvního stupně ani žalovaný nepřihlédli a vycházeli pouze z tvrzení zúčastněné osoby. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na písemné vyjádření k žalobě. K samotnému přestupku pověřený zástupce žalovaného uvedl, že nezákonnost instalace kamerového systému je založena pouze na tvrzení žalobce a naopak zúčastněná osoba prokázala, že se při instalaci snažila jednat v souladu s právním řádem. Měl-li žalobce dojem, že jsou kamery instalovány nezákonně, měl toto řešit podnětem na Úřad pro ochranu osobních údajů či žalobou k soudu, nikoliv jednáním, kterým spáchal přestupek. Pověřený zástupce žalovaného poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12.

2020 č. j. 3 As 158/2019-31, který se týkal též přestupku proti občanskému soužití a který konkrétně spočíval v tom, že žalobkyně úmyslně opakovaně posouvala sousedům na chodbě rohožku, přičemž i toto jednání bylo vyhodnoceno jako schválnost, která narušuje občanské soužití. Dle pověřeného zástupce žalovaného má předmětné jednání žalobce vyšší intenzitu než posunování rohožky. Současně žalobkyně ve zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu uvedla, že se svým jednáním naopak snažila občanské soužití zlepšit, načež Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobkyně nemohla rozumně očekávat, že takovou opakovanou schválností vyvolá kladnou reakci alepší sousedské vztahy. Obdobné platí i pro daný případ, neboť žalobce stěžil mohl předpokládat, že svým jednáním vyvolá se zúčastněnou osobou rozumnou komunikaci, která by vyřešila daný spor. Žalobce odvětil, že v jeho případě se nejednalo o opakované jednání.

14. Jako důkaz předložil žalobce soudu odpověď na žádost o poskytnutí kamerového záznamu 26. 5. 2022 (založena na č. l. 99) a odpověď na dopis ze dne 8. 8. 2022 vypracované zúčastněnou osobou (na č. l. 100-102), podněty k prošetření vypracované zúčastněnou osobou ze dne 16. 8. 2022 a ze dne 17. 1. 2023 (založené na č. l. 103-109), fotografie z kamerových záznamů (založené na č. l. 94, 96 a 97), plánek pozemku s půdorysem domu (založený na č. l. 95) a fotografie vstupních dveří do bytu žalobce (založená na č. l. 98).
15. V závěrečném návrhu žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí. Žalobce opakuje, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku, neboť se předmětného jednání dopustil pouze jednou. Pověřený zástupce žalobce v závěrečném návrhu navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení shledal, že žaloba je nedůvodná. Své rozhodnutí odůvodňuje následovně.
17. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005–130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006–86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012–47).
18. Dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizoval svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona.
19. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán obdržel od Policie ČR oznámení jako podnět k projednání přestupků, jichž se měl žalobce dopustit dne 9. 6. 2020 a přibližně dne 3. 8. 2020. Při ústním jednání tvrdil žalobce, že učinil zoufalý pokus o zamezení protiprávního jednání zúčastněné osoby, protože nechal na svoji nemovitost, kde je žalobce nájemcem, protiprávně nainstalovat kamerový systém. Správní orgán

prvního stupně došel k závěru, že kamery nejsou provozovány protiprávně a nelze jednání žalobce brát jako dovolenou obranu. Správní orgán konstatoval, že se měl obrátit na správní orgány, nikoliv kamerový systém zakrývat. Žalovaný prvoinstanční rozhodnutí potvrdil vyjma výroku V., který se týkal náhrady škody a řízení v této části vrátil zpět správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.

20. V odůvodnění žalovaný uvedl, že v projednávaném případě se jedná o střety různých práv, a to práva na ochranu majetku a zdraví na straně poškozeného a práva na ochranu soukromí a osobních údajů na straně obviněného. Které právo má přednost může rozhodnout správní orgán k tomu oprávněný pomocí testu proporcionality. Žalovaný uvedl, že instalace kamer nemohla být pro žalobce překvapivá, neboť poškozený svůj záměr sdělil obviněnému dne 28. 2. 2020 a dne 9. 6. 2020 došlo k zahájení provozu. Žalobce se tak mohl v rámci tří měsíců obrátit na příslušný soud nebo Úřad pro ochranu osobních údajů, avšak místo toho se na základě svého názoru o nezákonnosti kamerového systému uchýlil k jejich překrytí. Žalovaný uvedl, že šlo o hrubé jednání, které je způsobilé narušit občanské soužití, neboť zakryl 8 kamer (kteréžto zajistil stahovacími páskami) a tři cedule upozorňující na kamerový systém.
21. Krajský soud při posouzení této věci vycházel z ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. zákona o některých přestupcích, dle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí schválnosti.
22. Obligatorním znakem přestupku podle výše uvedeného ustanovení je narušení občanského soužití. Občanské soužití, jako neurčitý právní pojem, je definován jako souhrn ustálených pravidel jednání a chování ve společnosti, který je založen na respektování práv ostatních lidí, jejichž dodržování v určitém čase a místě je ve společnosti obvyklé (viz Komentář. Jemelka, Luboš, Vetešník, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 969).
23. Z judikatury plyne (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 20. 7. 2017, č. j. 2 As 29/2017-28), že „[h]rubé jednání je takové jednání, které „narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je třeba proto důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti)“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009-64).“
24. V tomto smyslu se k otázce narušení občanského soužití vyjádřil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 2. 7. 2010, čj. 7 As 12/2010-65, dle kterého „[n]arušení občanského soužití je pak trestáno tehdy, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež svojí povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání v § 49 zákona o přestupcích.“ Co se týče konkrétních podob hrubého jednání, z judikatury vyplývá, že se může jednat např. o hrubé strkání (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2019, č. j. 32 A 47/2017-26) či vulgaritu spojenou s mířením paralyzéry na jinou osobu (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice ze dne 18. 9. 2019, č. j. 36 A 6/2018-66). Je tedy v každém případě nutné, aby jednání dosahovalo určité intenzity negativního zásahu, které jednání vyvolává. V opačném případě jde o pouhou nevlídnost a neslušnost, kterou nelze ze strany veřejné moci trestat, neboť není naplněna materiální stránka přestupku.

25. Správními orgány bylo zjištěno, že žalobce se dopustil jednání, které spočívalo v zakrytí osmi kamer tkaninou, kterou upevnil na kamerách stahovacími páskami, a dále částečným zakrytím tří cedulí, které na přítomnost kamer upozorňují. Předmětem sporu je to, zda je takové jednání způsobilé narušit občanské soužití a zda se jedná o hrubé jednání, které má povahu schválnosti.
26. Argumentaci žalobce, že projednávaný skutek nedosáhl takové intenzity, aby mohl být považován za hrubé jednání, kterým by v konkrétním případě nedošlo k naplnění skutkové podstaty schválnosti, musí krajský soud jednoznačně odmítnout. A to při vědomí, že hranici mezi hrubým jednáním a pouze nevhodným chováním samozřejmě nelze zcela ostře vymezit. Hrubé jednání je totiž tzv. neurčitým právním pojmem, což správnímu orgánu umožňuje (a zároveň dává povinnost) zvážit, zda za jednotlivé skutky sankci uložit nebo dospět k názoru, že projednávaný skutek nedosáhl takové intenzity, tj. míry hrubého jednání, aby byl postižitelný nástroji přestupkové práva.
27. Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 1 A 24/2010-22, ve kterém soud shledal, že zadržování míčů v případě, kdy měli obvinění každodenní strach, že míč spadne na zahradu z vedlejšího hřiště, není hrubé jednání a schválnost, neboť se nejedná svojí měrou o tak hrubé jednání, že by bylo třeba zásahu ze strany veřejné moci. Krajský soud konstatuje, že v případě žalobce se jedná o zcela jinou situaci, kdy uvážení o míře hrubosti předmětného jednání závisí na povaze tohoto jednání a na okolnostech, které jej doprovází. Žalobce kamery nejen překryl, ale také svázal stahovacími páskami a zakryl předmětné cedule, přičemž poškozený je poté musel odvázat a odkrýt. Přelepení osmi kamer a s tím souvisejících tří cedulí bez opodstatněného důvodu je možné klasifikovat jako jednání hrubé, které narušuje občanské soužití. Zároveň lze konstatovat, že žalobce toto jednání provedl tzv. „naschvál“, neboť úmyslně zasahoval do práv druhých s cílem znemožnit provoz kamerového systému či vyvolat komunikaci se zúčastněnou osobou (viz protokol o odročeném ústním jednání ze dne 24. 6. 2021, č. j. OS/2001/21). Dle krajského soudu žalobce mohl jen stěží přepokládat, že případná komunikace vyvolaná jeho jednáním mohla být věcná a mohla vést k zdárnému vyřešení sporů mezi ním a zúčastněnou osobou. Toto tvrzení se tak krajskému soudu do jisté míry jeví jako účelová snaha vyhnout se odpovědnosti za přestupek.
28. Krajský soud vzal v úvahu argument žalobce, že tímto způsobem chtěl hájit svá práva na soukromí. K tomu však důrazně uvádí, že žalobce měl na ochranu svých práv využít právní prostředky, které mu právní řád ČR nabízí, nikoliv sám rozhodovat o neoprávněnosti kamer a sám celý kamerový systém spolu s upozorňujícími cedulemi překrývat, tudíž znemožňovat užívání kamerového systému bez opodstatněného důvodu majiteli nemovitosti. Takové jednání z logiky věci narušuje občanské soužití, neboť vyhrocuje vztahy mezi lidmi (zde konkrétně vztahy mezi pronajímatelem a nájemcem), zároveň jde o schválnosti dle předmětného ustanovení zákona o některých přestupcích.
29. Krajský soud též odmítá žalobcovo přirovnání zakrytí kamer k vložení lístku za stěrač s upozorněním na špatné parkování a v této části odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
30. K námitce žalobce, že v jeho případě nešlo o opakované jednání jako v žalovaným zmiňovaném rozsudku (konkrétně rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2020, č. j. 3 As 158/2019-31), krajský soud uvádí, že opakování není znakem skutkové

podstaty předmětného přestupku (viz např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 12. 2022 č. j. 30Ad 9/2022), pouze může v konkrétním případě naplnit požadovanou intenzitu negativního zásahu. V daném případě je však dle výše uvedeného hrubost jednání naplněna již samotným spácháním.

31. K důkazům doloženým žalobcem (na č. l. 103-109), ve kterých jsou uvedena data (od 25. 6. 2022), odjezdy a příjezdy žalobce, případně i jeho manželky, z/do místa bydliště a k důkazům předloženým žalobcem během ústního jednání soudu dne 1. 3. 2023 (viz bod 14 odůvodnění tohoto rozhodnutí), krajský soud konstatuje, že tyto důkazy nejsou z hlediska předmětu řízení relevantní, neboť neprokazují, zda se žalobce dopustil či nedopustil předmětného přestupku proti občanskému soužití, nýbrž dle zúčastněné osoby mají prokazovat, že se žalobce účelově vyhýbal řízení před soudem, a dle žalobce mají prokazovat, že zúčastněná osoba narušuje jeho právo na soukromí a že kamerový systém byl nainstalován a je provozován v rozporu se zákonem.
32. Krajský soud tedy konstatuje, že v projednávaném případě žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku, neboť překrývání kamerového systému tkaninou a utažení stahovacími páskami spolu s překrytím souvisejících cedulí je jednání hrubé, narušující občanské soužití a vykazuje v daném kontextu znak schválnosti. Zároveň je hrubost jednání nikoliv zanedbatelná a nejedná se o pouhou neslušnost, proto je třeba učinit takový závěr, že předmětné jednání žalobce naplňuje i znaky materiální škodlivosti.
33. S výše uvedeným souvisí i otázka posouzení zákonnosti instalace a provozu kamerového systému poškozeného. Krajský soud nemůže přisvědčit žalobci, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci, když nezkoumal, zda je kamerový systém nainstalován v souladu se zákonem. V řízení o přestupku je projednáváno protiprávní jednání žalobce, tedy je řešena otázka, zda se žalobce přestupku dopustil bez ohledu na skutečnosti, které by mohly spočívat v porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, týkající se ochrany osobnosti a soukromí či porušení zákona č. 101/2000 Sb., zákona o ochraně osobních údajů (např. přestupky dle § 44 odst. 2, jež patří do působnosti Úřadu pro ochranu osobních údajů). Tedy námitka žalobce, že se správní orgány nezabývaly zákonností instalace kamerového systému, není důvodná, neboť k takovému posouzení slouží jiná řízení a nemají pro otázku, zda byl žalobcem spáchán přestupek právní relevanci. Žalobce nemůže sám učinit subjektivní názor o tom, že instalace kamerového systému je nezákonná a stejně tak tento závěr nemohou učinit správní orgány v řízení o přestupku dle zákona o některých přestupcích. Pokud by měl žalobce pocit, že je narušováno jeho soukromí ze strany zúčastněné osoby, krajský soud jej upozorňuje, že má možnost obrátit se na občanskoprávní soud či Úřad pro ochranu osobních údajů a zároveň zdejší soud upozorňuje, že v nynějším řízení se touto věcí nemůže zabývat.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu,

kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 8. března 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně